REPUBLIKA SLOVENIJA
ZAGOVORNIK NAČELA ENAKOSTI

Železna cesta 16, 1000 Ljubljana
T: 080 81 80
E: gp@zagovornik-rs.si

Zadeva: 050-1/2019/3
Datum: 5. 2. 2020

OCENA DISKRIMINATORNOSTI ZAKONA ALI DRUGEGA PREDPISA PO 38. ČLENU ZVarD

Ocena diskriminatornosti 26. člena Zakona o osebni asistenci (ZOA)

Zagovornik načela enakosti (v nadaljevanju: Zagovornik) je dne 18. 2. 2019 prejel Pobudo za oceno diskriminatornosti ZOA. Pobudnica je oseba z gluhoslepoto, ki je pri pristojnem CSD vložila vlogo za osebno asistenco (dalje: OA) v obsegu 30h/mesec v skladu z 8. členom ZOA. CSD ji je OA odobril in izdal odločbo ter v njej naložil, da mora kot upravičenka do osebne asistence svojemu izbranemu izvajalcu storitve mesečno nakazovati polovico svojega denarnega prejemka, ki ga prejema zaradi potrebe po tuji negi in pomoči. Pobudnica je prejemnica dodatka za pomoč in postrežbo, ki ga kot slepa oseba prejema pri ZPIZ. Pobudnica kot diskriminatorne ocenjuje določbe, ki urejajo financiranje OA: upravičenci, ki prejemajo dodatek za pomoč in postrežbo, dodatek za tujo pomoč in nego ali drug pripadajoči dodatek za pomoč druge osebe, so dolžni izvajalcu osebne asistence odvajati polovico dodatka.

Pobudnica kot razloge, iz katerih je ureditev po njeni oceni diskriminatorna, navaja:
- dodatek za pomoč in postrežbo po ZPIZ prejema kot slepa oseba,
- koristi 30h/mes – odvajati mora polovico dodatka – enako kot osebe, ki uveljavljajo pravico do osebne asistence po daljšem postopku v obsegu 30h na teden ali več,
- ZOA je priznal pravico do komunikacijskega dodatka ali osebne asistence slepim, gluhim in gluhoslepim. V praksi se je pokazalo, da zaradi povečanih potreb po finančni pomoči ali osebni asistenci ni upravičena do enakovredne obravnave zaradi gluhote, pač pa mora kljub temu odvajati polovico svojega dodatka za pomoč in postrežbo, ki ga ima zaradi slepote.

*

Zagovornik oceno diskriminatornosti zakona opravi na podlagi 38. člena ZVarD, skladno s katerim lahko, če oceni, da je kakšen zakon ali drug predpis diskriminatoren, o tem obvesti predlagatelja postopka za oceno ustavnosti in zakonitosti ali z zahtevo začne postopek za oceno ustavnosti oziroma zakonitosti predpisa ali splošnega akta, izdanega za izvrševanje javnih pooblastil.

Zagovornik je v tem postopku preučil tudi Pojasnila Ministrstva za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti v zvezi z Zakonom o osebni asistenci (dokument št. 1401-62/3018-2 z dne 4. 2. 2018), ki jih je pridobil v okviru druge zadeve.

Iz Pojasnil Ministrstva za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti izhaja naslednje:
ZOA oz. storitev osebne asistence, kot jo opredeljuje zakon, je namenjena posameznikom in posameznicam z dolgotrajnimi telesnimi, duševnimi, intelektualnimi ali senzoričnimi okvarami,

ki jih v povezavi z različnimi ovirami lahko omejujejo, da bi enako kot drugi polno in učinkovito delovali na vseh področjih življenja.

Ministrstvo pojasni, da se je pri določanju oz. opisu, komu je osebna asistenca namenjena, zavestno izognilo vrstam invalidnosti ali diagnozam, ker pri ugotavljanju potrebe po osebni asistenci izhajajo iz človeka oz. njegovih potreb. Se pravi, ni pomembno kakšno diagnozo ali obliko invalidnosti nekdo ima (ali je tetraplegik, slep ipd.), ampak koliko je samostojen v svojem funkcioniranju in posledično koliko podpore potrebuje v svojem vsakdanjem življenju, da lahko živi neodvisno.

Meja 30 ur na teden je tisti mejnik, ki pomeni, da nekdo brez osebne asistence tudi ob drugih storitvah, ki so na voljo v Sloveniji (npr. pomoč na domu, delo in varstvo pod posebnimi pogoji ipd.), ne bi mogel delovati neodvisno in živeti kvalitetnega življenja. Ta meja je bila postavljena na osnovi analiz dolgoletnega izvajanja osebne asistence. Dogovorjena je bila tudi v strokovni delovni skupini za pripravo Pravilnika o osebni asistenci, kjer so sodelovale invalidske organizacije.

Ob zavedanju, da nekateri dosedanji uporabniki osebne asistence, predvsem posamezniki s senzoričnimi okvarami, ne potrebujejo toliko ur osebne asistence, so predvideli komunikacijski dodatek, ki se lahko gluhemu, slepemu ali gluhoslepemu odobri v obsegu 30 ur osebne asistence na mesec. V tem primeru našteti ne potrebujejo mnenja komisije, ampak CSD zgolj predložijo potrdilo o slepoti, gluhoti ali gluhoslepoti. Pri odločitvi za komunikacijski dodatek bodisi v obliki osebne asistence v obsegu 30 ur na mesec ali denarnega nadomestila se ne upošteva pogoja najvišje starostne meje, to je 65 let. In to prav iz razloga, ker v splošni populaciji vid in/ali sluh začneta slabeti v starosti.

Slepe in slabovidne osebe enako kot drugi posamezniki in posameznice lahko koristijo tako storitev osebne asistence v obliki storitve kot komunikacijski dodatek. Kot rečeno, odločitev o tem koliko ur osebne asistence pripada nekomu, izhaja iz njegovih oz. njenih potreb in ne iz diagnoze ali vrste invalidnosti. Torej ne zaradi tega, ker je nekdo slep ali slaboviden ali pa ima npr. mišično distrofijo. Tako nihče ne more vnaprej predvideti, da slepa ali slabovidna oseba ne bo upravičena do osebne asistence.

Enako velja za komunikacijski dodatek, ki se lahko uveljavlja bodisi v obliki denarnega nadomestila bodisi v obliki osebne asistence v obsegu 30 ur na mesec, ki pripada slepim, gluhim in gluhoslepim. V kolikor se oseba odloči za denarno nadomestilo in že prejema dodatek iz naslova tuje nege in pomoči, se ji izplača razlika do polne višine komunikacijskega dodatka. V nasprotnem primeru bi namreč oseba prejela sredstva za financiranje pomoči po tuji negi in pomoči iz dveh različnih naslovov in bi to pomenilo dvojno financiranje neke pravice; v tem primeru pravice posameznika po (so)financiranju pravice do tuje nege in pomoči. Če kaj, potem po oceni Zagovornika zakon skuša popraviti dosedanje neenakosti, saj npr. gluhi do sedaj niso bili upravičeni do nobene oblike asistence.

Zakon določa, da se kot osebna asistenca šteje pomoč pri temeljnih dnevnih opravilih in pomoč pri komunikaciji, pomoč pri podpornih dnevnih opravilih, spremstvo, pomoč na delovnem mestu, izobraževalnem procesu ter pomoč pri drugih dejavnostih in aktivnostih. Nekateri uporabniki, ki bodo od 1.1.2019 dalje upravičeni do osebne asistence, prejemajo denarni prejemek (dodatek za pomoč in postrežbo, DPP, po ZPIZ) zaradi potrebe po tuji negi in pomoči. Namen tega denarnega prejemka je, da uporabnik financira tujo nego in pomoč, torej storitve, aktivnosti, ki jih bo dobil (tudi) po ZOA. Tako je določba 26. člena ZOA, da mora uporabnik, uporabnica, če je upravičen do prejemanja dodatka za pomoč in postrežbo oz. do drugih denarnih prejemkov zaradi potrebe po tuji negi in pomoči, sofinancirati izvajanje osebne asistence s polovico prejemka, logična. V nasprotnem primeru bi prišlo do dvojnega financiranja.

Glede na povedano ministrstvo z gotovostjo trdi, da slepe in slabovidne osebe z ZOA niso neenako obravnavane, izključene ali kakorkoli drugače diskriminirane. Pod pogoji, ki nikogar

ne obravnavajo manj ugodno in tudi niso navidezno nevtralni, lahko enako kot vsi pridobijo osebno asistenco bodisi v obliki storitve bodisi v obliki komunikacijskega dodatka.
ZOA sistemsko ureja področje, ki je bilo (pre)dolgo prepuščeno stihijskemu razvoju. Sistemska ureditev in stabilno financiranje zagotovo prinašata pozitivne učinke za vse uporabnice in uporabnike osebne asistence. S takim zakonom nihče ne izgublja.

Zagovornik je v postopku ocene predpisa pridobil tudi naslednje podatke:
Dodatek za pomoč in postrežbo[1] za opravljanje vseh osnovnih življenjskih potreb znaša od 1. 1. 2019 dalje 300 EUR, dodatek za opravljanje večine osnovnih življenjskih potreb ter za slabovidne osebe pa 150 EUR[2].
Cena ure osebne asistence znaša 14,99 EUR[3].

*

Diskriminacijo opredeljuje 4. člen ZVarD, po katerem pomeni diskriminacija vsako neupravičeno dejansko ali pravno neenako obravnavanje, razlikovanje, izključevanje ali omejevanje ali opustitev ravnanja zaradi osebnih okoliščin, ki ima za cilj ali posledico oviranje, zmanjšanje ali izničevanje enakopravnega priznavanja, uživanja ali uresničevanja človekovih pravic in temeljnih svoboščin, drugih pravic, pravnih interesov in ugodnosti. Diskriminacija zaradi katere koli osebne okoliščine je prepovedana. Pri diskriminaciji mora biti specifična osebna okoliščina pomemben razlog za slabšo obravnavo. Gre za prirojene ali pridobljene osebne značilnosti, lastnosti, stanja ali statuse, ki so praviloma trajno in nerazdružljivo povezani z določenim posameznikom in njegovo osebnostjo, zlasti identiteto ali pa jih posameznik ne spreminja zlahka. Mednje, skladno s 1. členom ZVarD, štejejo spol, narodnost, rasa ali etnično poreklo, jezik, vera ali prepričanje, invalidnost, starost, spolna usmerjenost, spolna identiteta in spolni izraz, družbeni položaj, premoženjsko stanje, izobrazba ali katera koli druga osebna okoliščina.

ZVarD opredeljuje več oblik diskriminacije. Neposredna diskriminacija obstaja, če je oseba ali skupina oseb zaradi določene osebne okoliščine bila, je ali bi lahko bila v enakih ali podobnih situacijah obravnavana manj ugodno, kot se obravnava, se je obravnavala ali bi se obravnavala druga oseba ali skupina oseb (prvi odstavek 6. člena ZVarD). Posredna diskriminacija pa obstaja, kadar je oseba ali skupina oseb z določeno osebno okoliščino bila, je ali bi lahko bila zaradi navidezno nevtralne določbe, merila ali prakse v manj ugodnem položaju kot druge osebe, razen če ta določba, merilo ali praksa objektivno temelji na legitimnem cilju in so sredstva za doseganje tega cilja ustrezna in nujno potrebna (drugi odstavek 6. člena).

Diskriminacija se lahko dogaja na različnih področjih družbenega življenja, na katerih morajo sicer po 2. členu ZVarD državni organi, lokalne skupnosti, nosilci javnih pooblastil ter pravne in fizične osebe na vseh področjih oblastnega odločanja, delovanja v pravnem prometu in pri drugem svojem delovanju oziroma ravnanju v razmerju do tretjih oseb zagotavljati varstvo pred diskriminacijo oziroma enako obravnavanje vseh oseb. Ta področja so povezana zlasti s pogoji za dostop do zaposlitve, samozaposlitve in poklica, vključno z izbirnimi merili in pogoji zaposlovanja, ne glede na vrsto dejavnosti in na vseh ravneh poklicne hierarhije, vključno z napredovanjem; z dostopom do vseh oblik in do vseh ravni karierne orientacije in svetovanja, poklicnega in strokovnega izobraževanja in usposabljanja, nadaljnjega poklicnega usposabljanja in preusposabljanja, vključno z delovno prakso; z zaposlitvenimi pogoji in pogoji dela, vključno s prenehanjem pogodbe o zaposlitvi in plačami; s članstvom in vključevanjem v organizacijo delavcev ali delodajalcev ali v vsako organizacijo, katere člani opravljajo določen poklic, vključno z ugodnostmi, ki jih zagotavljajo take organizacije; s socialno zaščito, vključno s socialno varnostjo in zdravstvenim varstvom; s socialnimi ugodnostmi; z vzgojo in izobraževanjem ter z dostopom do dobrin in storitev, ki so na voljo javnosti, vključno s stanovanji, in preskrbo z njimi.

[1] po Zakonu o pokojninskem in invalidskem zavarovanju
[2] https://www.zpiz.si/cms/content2019/uskladitev-pokojnin#Zneski%20dodatka%20za%20pomo%C4%8D%20in%20postre%C5%BEbo%20od%201.%201.%202019%20dalje
[3] https://www.delo.si/novice/slovenija/vec-denarja-za-invalide-122280.html

*

Pogoji za pridobitev OA so določeni v 6. členu ZOA. Do OA je upravičen uporabnik, ki izpolnjuje naslednje pogoje:

- da zaradi invalidnosti potrebuje pomoč pri opravljanju aktivnosti, vezanih na samostojno osebno in družinsko življenje, vključevanje v okolje, izobraževanje in zaposlitev
- da je državljan Republike Slovenije s stalnim bivališčem v Republiki Sloveniji ali tujec, ki ima stalno prebivališče v Republiki Sloveniji
- da je star od 18 do 65 let
- da živi ali bi želel živeti v samostojnem ali skupnem gospodinjstvu zunaj celodnevne institucionalne oskrbe
- da potrebuje pomoč najmanj 30 ur tedensko.

ZOA opredeljuje več vrst storitev OA v 7. členu, do katerih je posameznik upravičen pod pogoji 6. člena ZOA. Zakon posebej in ugodneje ureja posebno vrsto asistence za gluhe, slepe ali gluhoslepe: t.i. komunikacijski dodatek v obsegu 30h/mesec ali denarno nadomestilo v višini dodatka za pomoč in postrežbo pri opravljanju večine osnovnih življenjskih potreb, ki je določen v ZIPZ-2 (če gre hkrati za upravičenca do dodatka iz naslova tuje nege in pomoči, se izplača razlika do polne višine komunikacijskega dodatka). Pravica do komunikacijskega dodatka se uveljavlja po poenostavljenem postopku (oseba ne potrebuje mnenja komisije, ampak CSD predloži potrdilo o slepoti, gluhoti ali gluhoslepoti), prav tako ni vezana na starostni pogoj, ki je postavljen v 6. členu za ostale storitve OA po 7. členu ZOA. Upravičenec, ki izpolnjuje pogoje za pridobitev OA, samostojno izbere, ali bo uveljavljal pravico do storitev OA in po katerem postopku – komunikacijski dodatek je namenjen lajšanju dostopa do storitev ožji skupini oseb s senzoričnimi okvarami, v kolikor posameznik meni, da potrebuje širši nabor storitev, lahko pri pristojnem CSD vloži vlogo za pridobitev pravice do OA v večjem obsegu.

Zagovornik ugotavlja, da je vsakemu, ki izpolnjuje pogoje po ZOA, ne glede na dohodke ali premoženje, zagotovljena OA, prav tako mu je zagotovljena prosta izbira izvajalca OA in osebnega asistenta.

V 26. členu ZOA je urejeno financiranje osebne asistence:

- (1) Za vsakega uporabnika pristojni center za socialno delo z odločbo iz tretjega odstavka 20. člena tega zakona določi število ur storitev osebne asistence, ki se mu prizna tedensko ali mesečno ali višino denarnega nadomestila v skladu z 8. členom tega zakona.
- (2) Če je uporabnik upravičen do prejemanja dodatka za pomoč in postrežbo oziroma do drugih denarnih prejemkov zaradi potrebe po tuji negi in pomoči, uporabnik sofinancira osebno asistenco pri izbranem izvajalcu osebne asistence v višini polovice navedenega prejemka.
- (3) Če se uporabnik iz 8. člena tega zakona odloči za denarno nadomestilo in že prejema dodatek za pomoč in postrežbo oziroma drug denarni prejemek zaradi potrebe po tuji negi in pomoči, se mu denarno nadomestilo iz 8. člena tega zakona izplačuje kot razlika med dodatkom oziroma drugim denarnim prejemkom ter celotnim denarnim nadomestilom, do katerega je upravičen.
- (4) Sredstva za izvajanje storitev osebne asistence izvajalcu osebne asistence in sredstva za komunikacijski dodatek uporabniku se izplačujejo mesečno.
- (5) Sredstva za financiranje storitev osebne asistence in sredstva za komunikacijski dodatek se zagotovijo v proračunu Republike Slovenije.
- (6) Natančnejši postopek glede mesečnih zahtevkov za izplačila predpiše minister.

Zagovornik ugotavlja, da je predlog ZOA[4] sprva vseboval določbo, skladno s katero je bilo predvideno, da uporabniki, ki so prejemniki DPP oz. drugega prejemka na podlagi predpisov iz naslova potrebe po tuji negi in pomoči, s tem (torej celotnim) prejemkom sofinancirajo storitve OA. Določba je bila v zakonodajnem postopku omiljena na način, da prejemnik sofinancira OA s polovico prejemka in sicer z amandmajem[5] z naslednjo obrazložitvijo: V kolikor uporabnik prejema dodatek za pomoč in postrežbo oziroma drug denarni prejemek, ki ga prejema zaradi potrebe po tuji negi in pomoči (to so dodatek za pomoč in postrežbo po zakonu o vojnih veteranih, zakonu o vojnih invalidih in zakonu, ki ureja socialno varstvo, dodatek za tujo nego in pomoč po zakonu o družbenem varstvu duševno in telesno prizadetih oseb ter dodatek za pomoč in postrežbo po zakonu o pokojninskem in invalidskem zavarovanju), se mu polovica tega prejemka nameni za sofinanciranje osebne asistence oziroma komunikacijskega dodatka. Dodatek za pomoč in postrežbo oziroma drugi denarni prejemki, ki jih prejema uporabnik zaradi potrebe po tuji negi in pomoči, niso namenjeni zgolj za pomoč uporabniku pri opravilih in dejavnostih zaradi katerih bo upravičen do osebne asistence, ampak tudi za druge njegove posebne potrebe, to je na primer prehrano (diete), zdravila, tehnične pripomočke ipd. Zato je potrebno, da del teh sredstev še vedno ostane uporabniku in se ne namenijo v celoti financiranju osebne asistence. Podobno velja za uporabnika iz 9. člena, ki se odloči, da bo prejemal komunikacijski dodatek v obliki denarnega nadomestila. Ker je dodatek za pomoč in postrežbo oziroma drug denarni prejemek, ki ga prejema zaradi potrebe po tuji negi in pomoči, namenjen tudi pomoči uporabniku pri spremstvu in podobnih opravilih, je primerno, da se mu denarno nadomestilo po tem zakonu odšteje.

Pobudnica meni, da je prikrajšana v primerjavi z gluhimi osebami in v primerjavi z osebami, ki jim je odobrena pravica do več kakor 30 ur OA na mesec, saj prvim ni potrebno za OA nič odvajati/plačevati, drugi pa odvajajo prav tako polovico dodatka za pomoč in postrežbo (DPP) kot ona, koristijo pa več ur OA.

Zagovornik ugotavlja, da se predlagateljica, ki je gluhoslepa, primerja z gluhimi. Zagovornik ugotavlja, da kategoriji oseb med seboj nista primerljivi, niti z vidika stopnje oviranosti, niti invalidnosti. Gluhoslepota je v principu bistveno težja oviranost kot slepota ali gluhota, saj povzroča multiplicirano večje oviranosti (saj med drugim posameznik ne more kompenzirati manjka vida s sluhom in obratno, kar je najbolj običajen način premoščanje slepote oz. gluhote). Da gre za med seboj neprimerljivi skupini oseb (z različnimi invalidnostmi), kaže tudi dejstvo, da vse do uveljavitve ZOA gluhi (če niso imeli tudi drugih invalidnosti) zaradi gluhote niso bili upravičeni do dodatka za pomoč in postrežbo[6] oziroma drugega denarnega prejemka zaradi potrebe po tuji negi in pomoči. Medtem ko so bili slepi in slabovidni do dodatka za pomoč in postrežbo že zgolj zaradi teh dveh invalidnosti upravičeni. Ker torej gluhi vse do uveljavitve ZOA niso imeli pravice do denarnega prejemka zaradi potrebe po tuji negi in pomoči, torej zanje določba 26. člena ZOA ne pride v poštev (namen omenjene določbe je izogibanje dvojnemu financiranju oz. sofinanciranje OA če uporabnik že prejema denarno nadomestilo iz tega naslova). Če torej nobenega prejemka ne prejemajo že sicer, potem storitve ne morejo sofinancirati oziroma nimajo česa vračati. Zagovornik pa v nadaljevanju ugotavlja, da so gluhoslepi v primerljivem položaju z vsemi ostalimi kategorijami prejemnikov denarnih prejemkov zaradi potrebe po tuji negi in pomoči, saj so vsi (ne samo gluhoslepi) uporabniki dolžni sofinancirati osebno asistenco pri izbranem izvajalcu osebne asistence v višini polovice navedenega prejemka.

Zagovornik ugotavlja, da gluhoslepi niso izvzeti iz pravice do pridobitve osebne asistence v obsegu 30 ur/mes ali več ter jo lahko enako kot drugi upravičenci uveljavljajo skladno z 20. členom ZOA. Pobudnica se je odločila za komunikacijski dodatek po skrajšanem postopku, še vedno pa lahko uveljavlja pravico do osebne asistence in gre v postopek ugotavljanja dejanske

[4] file:///D:/Users/SOstir/Downloads/EPA%201630-VII.pdf
[5] https://www.dz-rs.si/wps/portal/Home/deloDZ/zakonodaja/izbranZakonAkt?uid=C1257A70003EE6A1C12580B40043A1B3&db=kon_zak&mandat=VII&tip=doc
[6] Tako kot slepe in slabovidne osebe ter tudi gluhoslepi zaradi slepote.

potrebe po OA, tako bo tudi sama za večje število ur OA, če ji bodo priznane, odvajala polovico dodatka za pomoč in postrežbo oziroma drugega denarnega prejemka zaradi potrebe po tuji negi in pomoči, enako kot druge kategorije upravičencev.

Pomoč in postrežba je uživalcu pokojnine nujna za opravljanje vseh osnovnih življenjskih potreb, kadar zaradi trajnih sprememb v zdravstvenem stanju ne more zadovoljevati osnovnih življenjskih potreb, ker se niti ob osebnih prizadevanjih in ob pomoči ortopedskih pripomočkov ne more samostojno gibati v stanovanju in zunaj njega, se samostojno hraniti, oblačiti in slačiti, se obuvati in sezuvati, skrbeti za osebno higieno, kakor tudi ne opravljati drugih življenjskih opravil, nujnih za ohranjanje življenja[7].

Zagovornik pa na tem mestu izpostavlja še določbo 104. člena ZPIZ-2 ki določa, da če pridobi upravičenec pravico do dodatka za pomoč in postrežbo po tem zakonu in po drugih predpisih, lahko uživa le tisto od obeh pravic, ki si jo sam izbere. Glede na to, da komunikacijski dodatek, ki vključuje pomoč pri komunikaciji in spremstvo, gotovo vsaj delno pokriva tudi del, ki je pokrit s pravico do DPP (spremstvo - gibanje v stanovanju in zunaj njega), Zagovornik ocenjuje, da sofinanciranje po 26. členu ni nesorazmeren ukrep.

Zagovornik ugotavlja, da je pobudnica matematično – z vidika prejemkov – v boljšem položaju kot gluhi, saj gluhi niso upravičeni do DPP in je torej njihovo edino upravičenje komunikacijski dodatek po ZOA, medtem kot gluhoslepi (če uveljavljajo komunikacijski dodatek ali druge oblike OA) dobije le-te, pri tem pa jim ostane še polovica DPP – pri čemer Zagovornik ponovno poudarja, da skupini med seboj nista primerljivi. Je pa trenutno je v slabšem položaju kot tiste osebe, ki koristijo več kot 30 ur OA na mesec, ki sicer prav tako odvajajo polovico DPP, vendar dobijo več ur OA na mesec (za isti denar), vendar ima tudi pobudnica možnost uveljavljati OA po 20. členu ZOA. Ocenjujemo torej, da ni prikrajšanja z vidika zakonske ureditve v primerjavi z drugimi osebami v primerljivem položaju.

Zagovornik na tem mestu poudarja, da je sistem socialnega varstva zelo razvejan in razdrobljen, zato je toliko bolj pomembna koordinacija med različnimi prejemki in socialnimi transferji. Hkrati razume, da prejemki socialnega varstva pogosto osebam, ki so do njih upravičeni, predstavljajo socialni korektiv, saj mnogo prejemnikov živi pod ali blizu praga revščine, vendar vse izmed teh dajatev niso namenjene pokrivanju tega socialnega tveganja.

Zagovornik tako na podlagi trenutnih okoliščin in razjasnjenega stanja zadeve, pri čemer kot relevantno izpostavlja to, da je od uveljavitve ZOA minilo šele leto in da torej ne razpolaga s podatki o učinkih, ki jih je ZOA prinesel za različne kategorije upravičencev (tudi druge skupine oseb z invalidnostmi) ocenjuje, da v tem trenutku ni izkazanih elementov, ki bi kazali na katero od pojavnih oblik diskriminacije po ZVarD.

Ker Zagovornik na podlagi razpoložljivih podatkov ni zaznal diskriminatornosti predpisa, se postopek zaključi oziroma se nadaljnje aktivnosti po 38. členu ZVarD (začetek postopka pred ustavnim sodišče) ne izvedejo. O opravljeni oceni oziroma ugotovitvah Zagovornika ter zaključku postopka se obvesti pobudnico.

Pripravila:
Sergeja Oštir
Samostojna Svetovalka Zagovornika

Miha Lobnik
ZAGOVORNIK NAČELA ENAKOSTI

Dr. Neža Kogovšek Šalamon
Vodja oddelka za ugotavljanje
diskriminacije in zagovorništvo

[7] 101. člen ZPIZ-2